

DISSERTATIO,

DE

SACRO IMPERANTIUM
UNCTIONIS
RITU.

Quam,

B. C. D.

Consensu Ampl. Fac. Philos.

PRÆSIDE,

VIRO CLARISSIMO,

M. JOH. BERNH. *M*UNSTÆR/

Phil. Pract. & Histor. PROFESSORE Ordin.

dictæ FAC. h. t. DECANO;

PRO GRADU MAGISTERII,

Discutiendam proponit,

CLAUDIUS JENDERIAN,

Ostro-Bohn.

Ad diem 23. Maji Anni M. DC. XC. IX.

ABOÆ, Impr. apud Jo. Laur. Wallium.

DISERTATIO

DE

SACRO IMPERANTUM

UNCTIONIS

RITU

B. C. D.

Comensu Anpl. Fac. Philol.

PARIS

Viro Clarissimo

M. JOH. BERNH. ...

... & ...

... & ...

PRO GRADU MAGISTERII

Dilectissimi proponit

CLAUDIUS JENDERIAN

Offro-Bohn

M. D. C. C. X. C.

...

M. D. C. C. Impugnatio Jo. Leun. Wallin.

I. N. J.
 DISSERTATIONIS,
 DE SACRO IMPERANTIUM UNCTIONIS RITU.
 §. I

Quam salutare & proficuum sit Reipublicæ, Regibus ac Imperantibus, iis præprimis, penes quos summa & absoluta residet potestas, gaudere, nemo sanè, nisi Sacrorum Oraculorum, adeoque Divinæ ordinationis ignarus (α); Juri Naturæ & rectæ rationi contrarius (β); nec non in Anabaptistarum (γ), Paludani (δ), Photinianorum (ϵ), & Pontificiorum (ζ), aliorumque Monarchomachorum (η) castris militans; quin, imò, vitia, pro virtutibus, rabiem, pro humanitate, confusionem & anarchiam, pro

A

feli-

(α) Rom. 13. v. 1. *Prov* 8. v. 15. *ibid.* c. 11. v. 14. *Dan.* 2. v. 21. *Sap.* 6. v. 4. *Joh.* 19. v. 11. (β) *Joh. Gerb. Loc. Theol. Tom.* 6. c. de *Magist. Polit.* p. m. 474. §. 45. (γ) *ibid.* pag. mihi. 477. 478. *seqq.* (δ) *ibid.* p. m. 484. (ϵ) *ibid.* 494. (ζ) *ibid.* p. m. 497. (η) *inter quos recenset Joh. Jac. Mullerus in Instit. Polit. propædeumat.* p. m. 10, & 11. *scil. Buchan. dial. de jur. Regn. Scot. Stephanum Jun. Brut. (sive is sit Mornaus Plessianus; sive Henricus Langvetus; sive Hottoman; sive Bongarsius;) Vind. contr. Tyrann. quas Guilielm. Barcl. l. 3. & 4. tractatus sui elegantissimi, contra Monarchomachos elaborati, solidè confutavit. Peregr. Rossæum in suo, quem vocat, Postillione; Franciscum Hottomannum in Franco Gallia; Paræum Comment: in c. 13. ad Rom. dub. 4. prop. 3. & 4. qui liber quoque, quod veneno isthoc infectus, jussu Jacobi VI. Oxonia per carnificem, publice vulcano traditus esse dicitur: additur & Buscherius de justa Henr. III. abdicat. Hænon. *diff. Polit.* 2. *Obreçtus de Majest.* §. 3. & 4. *Vasqvius Contro. illust. & usufrequent.* l. 1. c. 1. n. 20. pag. 25. *Althusius Syst. Polit.* c. 9, n. 14 *Miltonius, Boxhornius. &c.**

felicitate civili amplectens (a), ignorare potest: Nam, ut perquam plurima alia, sicco transeam pede, quæ Regentium necessitatem, satis superquæ adstruunt, hoc saltem, in præsentia rerum, dixisse sufficiat, inconstantem semper, sibi & aliis molestam multitudinem, quam, potius amare oporteret Regem suum, quam timere (β), in flagitia teterrima ruituram; seditiones horribiles, excitaturam; imò, summa imis aliquandò, ni ritè obviam eatur, subversuram (γ): Nullum, enim, tam profundum mare, nullum vastissimum licet fretum & procellosum, tantos ciere potest fluctus, quantos promiscua quædam multitudo, motus habet. (δ) Sanè, cum illa ita ferè comparatum est, ut licet natura duce, haud secus ac cætera bruta animantia, quibuscum hoc commune habet, in sui feratur amorem & conservationem, declinando ea, quæ nocitura videntur (ε); nihilominus tamen, vel dicto eidem amori, justo plus indulgens, vel etiam nimis quam par est detrahens, exitalibus se implicat miseriis: Quid? quod, ne erubescat quidem alios, quibuscum lucis hujus usurâ fruuntur, injuriis laceffere, vires eorū debilitare, rodere famam, vel quibuscumque denique modis, injustè ad se pertrahere ope. Hisce pestiferis errorib⁹, quæ ex exlege illa quasi, dimanare videntur vitâ, nonne Rege opus est, tollendis? Certè, ineffabilè ejus necessitatè (ζ), præter alia omnibus inculcat, optimi cuiusque Principis character, in eo consistens, ut non tantū subditis jus dicat; inutilia, aliaque ejus farraginis terræ pondera, a societate removeat; sed etiam, ne liberius malum, in reliquos noxiosissima contagione serpat, omnem, viam

(a) *Job. Gerb. de mag. Polit. p. m. 461. seqq.* (β) *Bod. de Rep. l. 4. c. 4. p. 61.* (γ) *Petr. Greg. Tholoz. de Rep. lib. 6. c. 1. §. 3. Jud. c. 17 v. 6.* (δ) *Curr. l. 10. c. 7.* (ε) *Cic. lib. 1. off. p. m. 35.* (ζ) *Ibol. l. c. per totū cap.*

viam & occasionem, in deteriora prolabendi, Institutis salutaribus præcludat. Hinc itaque non mirum, cur illæ Respublicæ, quam maximè floreat, in quibus, per piam Summorum Magistratum administrationem, Religioni & Justitiæ suus constat vigor, quarum quoque Imperantes, successivo & non interciso aut turbato ordine, sibi invicem succedunt (a), cum illi, omni tempore, quicquid demum rabies humana, in propriam sui perniciem & destructionem, cæco intentet impetu, maturè admodum avertere queant.

§. II.

Reges vero tales & Imperatores, antequam Imperii gubernacula susciperent, more quodam solenni, fuisse omni plerumque ævo, certis quibusdam ritibus inauguratos, ex diligenti Historiarum pervolutione, facile colligere poterit quilibet: Ad evitandam autem prolixitatem, gentem illam Hebræorum antiquissimam, in rei testimonium, adhibere placet: apud quam, dum Rex aliquis, sive per expressam divinam electionem (β); sive per successionem (γ); sive per vim & Tyrannidem (δ); sive per designationem ab aliis gentilium Regibus (ε); rarissimè verò suffragiis populi constitueretur (ζ); etiam varias, sed in casibus nominatis antecedentibus, plerumquè, ceremonias, pristinis illis temporibus viguisse constat: Quarum, cum facile Unctionem Regalem eminere deprehenderim; proinde etiam, missis reliquis, illam

Λ 2

dun-

(a) Marc. Fred: Polit. l. 2, c. 3, p. m. 90. Adam. Contz. Polit. l. I. c. 26. Gez. Polit. part. post. c. 7. quæst. 3, p. 119. Et omnes plerumq; alii.
 (β) 1. Sam. 9. v. 17. c. 10. v. 24. 1. Reg. 11. v. 31. (γ) 3. Reg. 1. v. 43. c. 11. Et c. 16. v. 6. 28. c. 22. v. 52. (δ) 4. Reg. 11. v. 1. c. 15. v. 14. 16. (ε) 4. Reg. 23. v. 34. c. 24. v. 17. (ζ) Car. Sigon. l. 7. c. 3. de Republ. Hebræor. Guilielm. Barcl. l. 3. c. 2. contr. Monarchomachos.

dantaxat, hac vice, simplici stylo & submisso affectu, breviter describendam suscepti; non quasi propositæ materiæ, ab aliis excellentissimis viris (a), antea diffusius pertractatæ, omniumque aliarum splendorem & majestatem longissimè exsuperanti, vel aliqualem queam lucem afferre; sed solum, ut densiores, propriæ meæ mentis, circa eandem, quodammodò removeam nebulas. Interim, me, Benevolo Lectori, summoperè commendo, rogoque velit, pro eo, quo est in literarum cultores favore, exiles hæc & Majestati rei nequaquã respondentes, de Unctione Regia seu Imperatoriâ, cogitationes, humaniori paulo censurâ excipere, experturus me, indefessum vicissim ac sincerum semper, rerum suarum æstimatorem.

§. III.

Et quia hominum, corpore & animâ constantium, sensus, plerumque, per externas, objectorum insolitorum ac mirabilium, ad eosdem, delationes, maximè afficiuntur; ideo etiam, excepta Majestate, quæ in animo, vultu & auspiciis, Imperantium singularibus, fulget, constituta sunt etiam olim quædam externa signa, seu symbola, quibus Rex & Imperator inaugurandus, ab aliis, in parendi sortem genitis, luculenter discriminaretur (β). Ea autem, quandoquidem, & pro diversitate Rerumpublicarū, & mutatione temporum, & pro cujusque Imperatoris arbitrio, sint varia atque diversa (γ); exactum quapropter eorum catalogum pertexere velle, esset opus infiniti laboris, ne dicam impossibile: potissima tamen, ab optimis, (quos adeundi in hac tanta temporis angustia, mihi data erat facultas.

(a) *Wilh. Schickard: Scheid: Aug. Pfeiffer. Thoma Godvi. Qvensted:* (β) *Petr. Gregor. Tholoz. de Republ. l. 6. c. 20. §. 1. p. m. 225.* (γ) *idem loc. cit. Dan. Otto: Jur. Publ. c. 10. p. m. 270.*

facultas) in hanc rem, commentatoribus, carptim annotabo: Et quidem, eam præcipuè ob causam, quia ejusmodi Insignium, vel traditio, vel nullo interveniente, ab Imperantibus ipsis, propria manu assumptio, aut occupatio, essentialibus, inaugurationis Imperantium, actibus, qui, à nonnullis, addita Unctione, & Coronatione, absolvi solere dicuntur, siveit annumerari (a): Inter ejusmodi itaque, supremam Majestatem exprimentia Insignia, radiant quammaximè in oculis totius humani generis, 1. Sacra Corona (β); 2. Sceptrum (γ); 3. Pomum, Globus seu Orbis cruce insignitus; μῆλον græci vocabant (δ); 4. Clavis Aurea (ε); 5. Amiculum, Pallium, vel Toga, pellibus pretiosissimis aureisque exornata ac distincta coronis; priscis Imperatoribus, Paludamentum dicebatur (ζ), cui cum propriæ, tum majorum imagines insertæ (η); 6. Gladius districtus (θ); vel vagina eburnea abditus (ι); Taceo præterea 7. Diadema (κ); 8. Signum crucis (λ); 9. Armillas (μ); 10. Annulum

(a) idem loc. cit. p. 71. (β) Joh. Locc. antiq. Svec. Gotb. l. 2. c. 9. p. m. 54. Boeclerus Diss. Acad. de Aufsp. Reg. c. 3. p. m. 252. Generos. Gyllenst. diss. Polit. 3. p. m. 154. Car. Paschal. per totum l. 9. de Coronis Reg. (γ) Boecler. loc. cit. p. m. 253. Dan. Ott. Jur. publ. c. 10. p. m. 274. Gen. Gyllenst. loc. cit. (δ) Dan. Otto: Jur. publ. c. 10. p. m. 275. Gen. Gyllenst. loc. cit. Locc. itid. p. m. 57. (ε) Loec. loc. cit. Gen. Gyllenst. loc. cit. p. m. 155. (ζ) Phil. Carol. Ant. Rom. l. 2. c. 12 p. m. 67. (η) Dan. Ott. Jur. publ. loc. cit. p. m. 276. Gen. Gyllenst. diss. Polit. 3. p. m. 156 (θ) vid. eund. cit. Phil. Car. p. ead. (ι) Dan. Ott. loc. cit. p. m. 273. Gen. Gyllenst. ibid. Locc. Ant. l. 2. c. 9. (κ) Just. l. 12. c. 3. v. 8. Tholozan. de Republ. l. 6. c. 20 §. 23. p. m. 231. Marc. Frid. Wend. inst. Polit. l. 2. c. 5. p. m. III. Dan. Otto. lib. cit. p. 271. Theod. Reinking. de Regim. sec. & Eccl. l. 1. Class. 3. c. 8. p. m. 224. Chokier, Fac. Hist. Cent. 1. c. 81. p. m. 160. Carol. Paschal. l. 9. de Cor. (λ) Georg. Schonborn l. 2. Polit. c. 20 p. m. 131. Wend. loc. cit. (μ) Chokier. loc. cit.

lum (α); 11. Falces & Secures (β); 12. Hastam (γ); 13. Purpuream & albam vestem (δ); 14. Trabeas (ϵ); 15. Cydarim (ζ); 16. Campagum, vel compagem (η). 17. Tiaram (θ); 18. Virgas laureatas (ι); 19. Prælationem ignis (κ); Et sexcenta alia similia Regum & Regnorum Pignora atqve Insignia, quæ passim universus orbis adorat, ceu suis, nequaquam, destituta mysteriis (λ). Nam quemadmodum Falces & Secures Romanorum, ut de hisce solummodo nunc dicam, potestatem, sanabilia castigandi, insanabilia verò ampurandi, denotabant membra (μ); sic reliqua illa recensita longè illustriora, vel auspiciatæ illius sanctitatis, quæ in Regibus residet, propria sunt Symbola (ν); vel personam Regis & Imperatoris, ut dictum antea, a plebeis discernunt; vel aliam quamcunqve, Eis, à DEO datam esse indicant eminentiam, Majestatem, & potentiam. Unde rectissimè non nemo (\omicron): licet (inquit) Majestas, non in externis istis, scilicet Insigniis, sed interno animi decore ac potestate Regia consistat; attamen, pulchra sunt, tantæ dignitatis ac decoris Regii, atqve externa honoris monumenta: quibus

ab
 (α) Curt. l. 10. c. 5. Wend. l. cit. p. 112. (β) id. loc. cit. Chokier loc. cit. p. 159. Phil. Car. Ant. Rom. l. 2. c. 11. p. 65. Schonborn. loc. cit. p. 131. (γ) id. loc. cit. Just. l. 43. c. 3. v. 3. p. m. 497. Wend. loc. cit. (δ) idem loc. cit. Petr. Gregor. Thol. de republ. c. 20. §. 7. p. m. 226. (ϵ) Luc. Ann. Flor. l. 1. c. 5. p. m. 13. Wend. loc. cit. p. 132. Schonb. loc. cit. (ζ) Curt. l. 3. c. 3. Tholoz. l. 6. c. 20. §. 23. p. m. 231. (η) Cujac. obs. 28. Schonborn. loc. cit. Wend. loc. cit. (θ) Bæcl. Diff. Acad. de auss. Reg. . c. 3. p. m. 252. Tholoz. l. cit. (ι) Schonb. l. 2. Polit. c. 20. p. m. 133. (κ) Curt. l. 3. c. 3. v. m. 39. Schonb. loc. cit. Petr. Greg. loc. cit. §. 11. p. m. 227. (λ) Bæcl. Diff. Ac. de auss. Reg. l. c. Reink. l. 1. Class. 3. c. 8. §. 18. Gen. Gyllenst. disp. Polit. 3. p. m. 153. seq. Locc. l. 2. Antiq. c. 9. p. m. 54. seq. (μ) Chok. loc. Schonb. l. cit. p. 131. (ν) Bæcl. loc. cit. p. m. 253. (\omicron) Job. Locc. loc. cit. p. m. 58.

ab aliis imparium honorum, & minoribus aliorum gradibus differt: Præter hoc, quod sunt Regii muneris memorialia, etiam ad eminentiam & auctoritatem Regiam, populi, externum splendorem & pompam non parum respicientis, oculis, & per eos, animo magis insinuandam & excitandam, quo venerabilior & conspectior sit, hæc insignia quoque inventa sunt: sed non licet diutius hisce immorari.

§. IV.

Temporis equidem, intra quod coarctor, ratio, & magna satis aliàs rerum dicendarum moles, non pateretur in præliminaribus prolixè hære; tamen, ut in Academiis receptæ methodo, ex parte quoque satisfiat, unico solummodo vel altero verbo, titulum huic Discursui præmissum, examinare placet: Cumque originationes vocum, in illo contentarum, omnibus prorsus sint in propatulo; illas prætereundo, ad graviora me accelero: Quod autem, ritus Unctionis, in prædicto titulo, a me dicatur Sacer, hoc est, Divinus & Religiosus; id extra controversiæ aleam positum esse arbitror; quare quoque longiori quadam ejus probatione supersedeo: Nam quæcumque in eo occurrunt, nil nisi divinitatem spirant & sanctitatem: si etenim originem Unctionis perlustravero, necessum profiteri habeo, eam ceu sacram, a Divinitate promanasse; si adhuc ipsum actum respexero, deprehendo utique eum sanctitati quam maximè imminere, sacraque devotione peragi, si proporro Personam Ungendam, meis subjecero oculis contemplandam, offendo certè eam divinitatis vices, hisce in terris, non solum sustinere, sed & divinitate, ob potestatem, a solo DEO sibi traditam (a) esse plenissimam; si denique eum,

qvi

(a) Rom. 13. v. 1.

qui Ungendi munus peragit, consideravero, etiam eum, Sacris ordinibus esse debere initiatum, aut peculiariter ab ipso DEO ad id destinatum, invenio; Ex quibus omnibus resultant, solennes hi loquendi modi: quod Coronatorum Majestas, dicatur Sacra; ipsa quoque Coronata atque Consecrata Capita appellentur Reges & Imperatores Divinissimi; Sancti; Sacratissimi; Maximi; Clementissimi; Serenissimi (a); ipse quoque inaugurandi actus Sacer; Sacra Unctio; Sacrum Imperium.

§. V.

Hicse sic, & quidem breviter expositis, Imperantium vocabulum se sifteret nunc contemplandum, cujus pariter splendore, hujus Disputationis præsentis, prima illustrantur initia: sed cum illud, apud plerosquæ eruditè sit expositum (β), ab omnibus, quoque ad obsequii gloriam natis (γ), haud obscurè alias etiam intelligi queat, nolo in re manifesta, intempestivè sedulus esse (δ): id tantummodo dicam, quod Divinū illud Imperantium Nomen, hic non accipiatur strictè, pro Imperatoribus solummodo Romanis, vel hodiè Romano-Germanicis, quorum Majestas, præfinitos ultra Imperii terminos, se non extendit; sed in propria sua significatione, prout Reges, Imperatores & quoscunq; Monarchas, ex proprio arbitrio, pleno Dominationis jure, designat Imperantes (ε): quo ipso, relego hinc acceptionem, quæ apud Romanos quoque denotavit eum, qui imperium belli, suis auspiciis administrandi, a populo duntaxat acceperat (ζ); nec non victorem & νικήτην, qui res magnas bello gesserat, & lege defini-

(a) Bæcl. *diff. de ausp. Reg. p. m. 250.* (β) Tholoz: *l. 6. c. 9.* (γ) Tac. *l. 6. Ann. c. 8.* (δ) Curt. *l. 3.* (ε) Jul. *Cæs. De bel. Gall. p. m. 53.* (ζ) *Cæs. ad Svet. Cæsarem.*

finitum numerum hostium occiderat (a), utpote, sapius indigitato meo instituto, minus convenientes: Reliqua, siue in statu Aristocratico, siue Democratico, usitata Imperantium nomina, huc neq; facientia, consultò prætereò; sincerè innuens, quod Imperantium vocabulum, h. l. solummodo, Monarchicam designet potestatem habentem, adeoque omnia, Majestatis Regiæ includat Jura (β).

§. VI.

Verum enimverò, sicut plerasquè alias, sic& Unctionis vocem, quam, inter reliquas, Dissertationis hujus Inscriptioni inserui, varias, pro ratione præcipuè Ungendorum, admittere observo significationes, quarum notabiliores putantur sequentes: Sumitur, itaque, primò, Unctio, pro Unctione Sacerdotali in V. T. eaque, cum Pontificum, tum etiam secundi ordinis Sacerdotum, quorum initiationem in eo differre, earum rerum periti existimant, quod illi ungerentur aromatibus primis, i. e. optimis (γ), imò adeo, ut aliquando oleum in capita eorum effusum, barbam vestimenta que madida redderet (δ); hi, vero, oleo tantùm adspargerentur isto Unctionis, admixto sanguine, qui erat super altare (ε). Adhæc, secundò, Unctio, quandoque denotat Unctionem Propheticam, in V. T. pariter quæ viguit, ut Elisæi (ζ): &c. Præterea, tertio, complectitur Unctionem Spiritualem, vel fidelium, vel ipsius Christi Salvatoris, quâ illi, Spiritu Sancto ad mensuram (η); hic, vero, scilicet

B

JE-

(a) Soran. Lex. p. m. 1647. (β) Bæcl. Diss. Ac. de Aussp. Reg. c. 3, p. m. 248.
 (γ) Godw. Mos. & Aar. l. 1. c. 5, p. m. 24. (δ) Psalm. 133, v. 2. Lev. 8. v. 12. (ε) Godw. loc. cit. (ζ) 3. Reg. 19, v. 16. (η) Eph. 4. v. 7.

JESUS CHRISTUS, oleo lætitiæ unctus, tam extensivè (a) quàm intensivè, esse dicitur, præ consortib⁹ suis (β). Proporrò Unctio, *quartò*, Castrensem significat Unctionem; quæ, sicut speciali peragebatur ritu; ita quoque talis Unctus castrensis, auspiciorum bellicorum causa, plerumq; ungebatur (γ). Audit & *quintò*, Unctio aliqua Medicinalis sive Chirurgica, quod Medicam exercentib⁹ artem, aliisq; ex quotidiana experientia constat. Taceo *sextò*, Unctionē Athletarum, certamen aliquod ineuntium; quæ, eo olim facta est sine, ut corp⁹, & agile, & lubricū redderetur, manusq; illud atrectare nirentis, eluderentur (δ). Prætereo, quoq; *septimò*, Unctionem mortuorum; cujus tam Sacra pagina (ε) quam alias sæpè numerò profani Scriptorum, mentionem faciunt (ζ). Nihil dicam *octavò*, de Unctione Pontificiorum extrema, quæ plane, ab antecedenti & veteri discriminari non malè putatur (η); Sed nec *nonò*, Extraordinariam Apostolorum Unctionem, qua ægros curabant cum oratione, multis tangam (θ); multominus *decimò* de Unctione convivantium olim, prolixè referam; quorum, non tantum pedes, sed & capilli, imò caput, ungebantur: quam consuetudinem, cum Judæis, tum Romanis, fuisse usitatam, ex Historiis patet; magis tamen Romanis (ι). Omitto denique, *undecimò*, Unctionem lapidum (κ); plurimasque alias, vel *duodesimo*, illicitas atque superstitiosas; vel *decimotertio*, improprias Unctionum

ipe-

(a) Godw. Mos. & Aar. l. 1. c. 4. p. m. 25. (β) Pf. 45. v. 8. (γ) Aug. Pfeiff. Ant. c. 28. §. 2. p. m. 210. (δ) Minel. in not. ad Ovid. Trist. l. 3. p. m. 102. (ε) Gen. 50. v. 26. (ζ) Curt l. 10. c. 10. p. m. 379. (η) Salmasius. vid. quoq; annot. Georg. Horn ad Sulp. Sev. l. de vit. B. Mart. c. 15. p. m. 461. (θ) ibid. (ι) Chokier. Fac. Hist. Gent. l. c. 2. p. m. f. (κ) Carol. Pasche. Coron. lib. 4. c. 4. p. 215.

Species: quandoquidem, ut antea dictum, mihi, *decimo-quarto*, Sacer duntaxat Imperantium Unctionis ritus, hac vice curæ cordique sit.

§. VII.

Præmissis jam præmittendis, antequam ad causarum, cæterorumquè requisitorum evolutionem, propius accedo; necessum fore existimo, hic aliqualem, pro modulo ingenii, Unctionis Regiæ seu Imperatoriæ, exhibere Definitionem, vel potius Descriptionem; quæ talis, cum alios, mihi, hoc in negotio præeuntes, non inveno, esse poterit: Unctio Imperantium, est, actus quidam Solennis & Sacer, quo, quis, ad Imperii administrationem, aut per Successionem, aut Electionem, aut alio quodam modo, constitutus, adeoque absoluta potentia præditus, certis adhibitis, sive permittente DEO, sive ex more Rerumpublicarum, sive ex genio seculi, sive ex proprio Regentium nutu, Ritibus atque Ceremoniis, a Persona quadam plerumquè Sacra, itidem vel a DEO, vel ab ipso Inaugurando, ad id peragendum ordinata & selecta, Oleo vel Balsamo inungitur & consecratur, quò Majestas Personarum Regentis, omnibus innotescat, reddaturque conspectior. Hujus simpliciter allatæ delineationis, actus puta Unctionis Imperatoriæ, singula membra & partes, quandoquidem animus est, in sequentibus, breviter carptimquè percurrere; ad ulteriorem itaque earum analysin, restata properabo:

§. VIII.

Sistit autem sese, omnium primo, in Definitione, evolendâ (ut jam de ejus genere nil dicam, quod ex antea adductis, & inferius adducendis, alias satis inclarescit) Causa Princi-

palis Unctionis, quæ est, & ibidem indigitatur esse, potissimum DEUS; Hic quippe, quemadmodum plurimorum Sacrorum Rituum existit fons & origo; sic nec immerito, Regiæ quoque Unctionis ceu Divinitate plenissimæ, Sanctitateque sua commendatissimæ, Auctor habetur. Quo etiam respicere videtur assertio illorum, qui volunt expressè Unctionem Regalem, ab ipso præcepto Divino, tunc processisse, dum Mosi Tabernaculum ædificanti, mandasset DEUS, ut Sacrum conficeret Unguentum, quo postea Reges & Sacerdotes inungerentur (a). Licet, vicissim e diverso, in Scriptura Sacra, peculiarem legem, de hac Regum Unctione, sicut extat de Sacerdotum (β), non contineri, sint qui autument (γ); interea, tamen, certum est, ipsum Supremum Numen, ipsius Unctionis Regiæ usum ita sanctificasse, ut exempla reperiantur plurima, eorum, qui, jussu ejusdem Sanctissimo, inuncti, Regni Judaici gubernacula regenda susceperunt: in his nominandus venit Saul omnium primus (δ), & postea David (ε), atque Jehu (ζ), nec non Hazael (η). Quid? cum ipsa Regum Unctione nunquam DEO displicuisse probari queat, quin potius statuminari possit, Eum, quammaximè ejusmodi Unctiones approbasse (θ); rectè etiam DEUM, tanquã causam Principalem & Primam earundem, reverenter saluto: Hanc quoque ob rem, Spiritum Sanctum ipsos Reges, titulo Unctorum Domini, velut elogio, nihil ad Majestatem demonstrandam accommodatiori, decorasse, observant Eruditi: In tanti momenti illustrationem, ulterius adducere ju-

vat,

(a.) *Joon. A. Chokier. Fac. Hist. Cent, 2. c. 67. p. m. 307.* (β.) *Exod. 29. v. 7.* (γ.) *Qvensled. Ant. Bibl. part. 2. n. 2. §. 4. p. m. 8.* (δ.) *1. Sam. 15. v. 1.* (ε.) *ibid. c. 16. v. 1.* (ζ.) *2. Reg. 9. v. 1.* (η.) *3. Reg. 19. v. 16.* (θ.) *1. Sam. 8. v. 5. 6. seqq.*

vat. Celeberrimi cujusdam Politici (α) iudicium, super verba Nicephori Calisti (β), sic sonantia: *οὐκ ἔστιν ἡ εἰκόνα ἐργάζοντο καὶ πνεύματι, οἷς, τῆς ὑπερέταπλο, χρεῖσθε καὶ εἰκόνα ἐργάζοντο καὶ ὠνόμαζον· ἐπὶ πὶ καὶ αὐτοῖς πάντως πρὸς τύπῃ πρὸς εἰήσαν, τῆς κατὰ πάντων ἀληθῆς ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας τῆ σατῆρῆ ἡμῶν ἰησοῦ χρεῖσθ:* Adhæc, inq̄vā, laudatus Politicus hunc in modū: Ecce imaginē DEI & Christi in Regibus, Regum in Christo: innuens haud obscurē (paucis interjectis) Christorum nomen, quod, cum Rege omnium Christo, commune Regibus esse voluit DEUS, in argumenta hujus Philosophiæ, quod, videlicet & is, Principalis Unctionis Regiæ Institutor, jure meritoque vocari debeat.

§. IX.

Causarum proporrò secundariarum, Unctionis Regiæ, mentionem facientes, nec ipsos Homines, communi mortalitatis Legi subiectos, prætereundos esse, putant; quinam vero primi fuerint, apud quos, Reges suos Ungendi, receptus fuit mos, aliis, discutiendum relinquo; de Ministeriali tamen causa, pauca annotabo: In Vet. equidem T. Minister Unctionis Regiæ, ordinariè fuisse perhibetur Sacerdos (γ), Propheta (δ), & Pontifex (ε) vel etiam nonnunquam Pontifex, ac Propheta aliquis simul (ζ), ut vult Schickardus (η): quem tamen non per omnia approbat Qvenstedius (θ); imprimis vero, quod dicat ille Salomonem, & à Nathane Propheta, & à Zadoko, ceu Pontifice, fuisse inunctum, cum hic pondum fuerit Pontifex; adstruens præterea nec necessa-

B; rium

(α) Bœcl. Dissert. Acad. de Auss. Reg. p. m. 243. (β) lib. 1. c. 14. (γ) 1. Reg. 1. v. 39. Qvenst. Ant. Bibl. part. 2. n. §. 5. p. m. 9. (δ) Pet. Georg. Tholozan. de Rep. 1. 8. c. 2. §. 10. (ε) 2. Par. 23. v. 11. (ζ) 1. Regum 1. v. 34. (η) de Jur. Reg. p. m. 73. (θ) loc. cit. p. m. 9. & 10.

rium absolutè fuisse, Regem a Pontifice ungi, Saul, enim, (inquit ille) & David, à Samuele quoque inuncti sunt; Hunc, quia etià Samuelem, Sacerdotē nonnullibi appeller Sulpitius Severus (α), Idcirco hic malè a quibusdam audit (β). Cæterum, eandem quoque, per Sacerdotes, Reges inungendi consuetudinem, per cuncta plerumque secula, invaluisse, licet observare, adeò, ut quidam Eminentior ex Sacerdotali ordine & dignitate, vel pro lubitu Regis Ungendi, vel pro varietate Regnorum, præcipuè vero Archi Episcopus (γ), ad id peragendum, adhiberi soleat: Sic ungebantur olim Reges Francorum, ab ArchiEpiscopo & Patrio Rhemenfi (δ): Angliæ, a Primate Cantuariensi, rem divinam faciente: Imo, verò, Sacra Inaugurationis Regalis & Imperialis Solemnia, pari modo, apud alias Gentes & Nationes esse celebrata constat, a Personis Sacro Ordini initiatis: Ita in consecratione Regis Pannoniæ, quondam ministrabat, Archi-Præsul Strigonienfis: In Bohemiæ, Moguntinensis (ϵ): In Orientaliū Cæsarum, Archi-Episcopus seu Patriarcha Constantinopolitanus: In Regis Hispaniæ, Episcopus Tolotan⁹: In Regis Poloniæ, ArchiEpiscop⁹ Gnesnēsis: In Americanorū leu Britainnæ vulgò, (sunt veba Tholozani) ArchiEpiscopus Turonensis: In Regis Navarræ, Episcopus Pampelonensis: In Imperatorum Germanorum, ArchiEpiscopus supra nominat⁹ Moguntinus: ut de Regib⁹ Per-

(α) *Sacr. Hist.* l. 1. c. 64. §. 11. (β) *Drusio. Div. Aug. contr. Faust.* l. 11. c. 23. *Div. Hier. contra Helvid.* l. 1. c. 13. *Dionys. Petav. de Doct. temp.* l. 4. c. 48. *Seld. in decis. de sum. Pont. potest. Quest.* 1. c. 11. & 12. (γ) *Conf. Kong Carl den XII. Smörljelse Act. Gen. Gyll. disp. Polit.* 3. p. m. 153. (δ) *Bod de Rep.* p. m. 1131. (ϵ) *Bruschus. de omnibus Germania ArchiEpiscop.* lib. 8. c. 2. §. 10. 324.

Perfarum nihil proferam; qui Palargas proficifcebantur, ubi a Perficis Sacerdotibus, Regio more initiarentur (a). Sed ut eo redeam, unde digreffus fum: quod, in S. Sacra alicub dicatur, totus populus Judaicus Reges quosdam, ut exempli gratia Joafin (β) unxiffe, monent Commentatores (γ), verba illa *συνεκδοκικῶς* effe accipienda, quod videlicet, officium illud Unctionis Regiæ, nomine univerfitatis, fit per Sacerdotes (δ), quibus id compete- bat, fpecialiter adminiftratum. De cætero, qui ex ejus- modi Sacra, in Imperantibus ungendis functione, Ponti- fical em aliquam elicere conantur prærogativam, eos omnes, cum fuo Papali Idolo, ad garamantas, ablegatos velim.

§. X.

Ex quibus autem materialibus, composita fuerint an- tiquitus, hodieque componantur unguenta, in tam Sacrum ufum consecrata, operæ pretium est, ut nunc perquiram: De Oleo, cujus naturæ & illud fuerit apud He- bræos, controvertunt plurimi. Joan. Henr. Reizius, in genere dicit, Oleum illud Unctionis compositum fuiffe, ex *ἀρώμασι καὶ ἡύσμασι πλυπέσι*, aromatibus & condi- mentis (avibus, multi valoris (ε). quod iterum specia- lius ac clarius, Sacer Codex exponit, indigitando, id ex Myrrha, Cinnamomo Casia & Oleo fuiffe (ζ). De qui- bus aromatum quatuor speciebus, inquit Osiander (η), quid propriè fit censendum, non dum fatis convenit, in- ter Interpretes. Rambam Halacha Keleham Micklafa- fchi (θ), opinatur effe Muscum, sed corrigitur a Baal Magg.

(a) Plutarch. in Artaxer. (β) 4. Reg. c. 23. v. 30. (γ) Quenst. Ant. Bibl. n. 2. §. 5. p. 10. (δ) idem l. c. p. 9. (ε) in annot. ad Godw. Mos. & Aar. l. 1. c. 5. p. m. 24. (ζ) Exod. 30. v. 23. (η) Comment. ad lib. 1. Sam c. 10. v. 1. p. 83. (θ) c. 1. v. 5.

Magg. rectè in gloss. marg. dicente, tale quid esse de specie fruticis alicujus, vel arboris; probatq; ex Cantico, quod jubetur decerpi (a). Plinius putat esse Myrrham (β): quem impugnat Aben Esra, Com. ad Exod. commendat vero R. Kimchi in Radd. expositionem eorum, qui Thuris speciem existimant. Lutherus vertit Myrrhen, cætera, verò, Cinnamet/ Calmus und Casien. Verum, cum & modum conficiendi, dicto loco, nobis tradat, nominatus Osiander; placet & eum, verbis ipsius propriis hic exponere: Modus conficiendi (ait) juxta textum (γ) est, arte pigmentaria quatvor hæc præparare, Nach der Apothecker Kunst. Idem Rambam accipit de tribus, verius de duabus tantum speciebus, singulis seorsim contusis, mistis, & maceratis in aquis puris, ut universa vis extrahatur; Deinde, Hin olei olivarum (quantum 72 ova capiunt) affundi dicit & coqui ad ignem, usque dum exhalent aquæ, & remaneat unguentum; idque in vase asservandum posteritati. Cæterum & Balsamum. in Unctione Regia, apud Hebræos in usu fuisse, testis est Seldenus (δ), cujus hæc inveniuntur verba: Quod vero attinet, (inquit) ad Unctionem Regiam, eam non necessario oleo illo sancto, a Mose primum confecto, fieri debere consentiunt; Nam & a Josia Rege absconditum illud ajunt, nec postea repertum; Unde Jehoakim Regem Unctum fuisse Balsamo affirmant: idem & a glossa Talmudica (ε) corroboratum iri sentit. Multiplices, præterea, reliquorum, sive apud Persas (ζ), sive etiam

Par-

(a) c. 5. v. 1. (β) l. 12. c. 15. (γ) Exod. 30. v. 25. (δ) vid. Not: Var: ad l. 1. Hist. Sacr. Sulp. Sever. c. 42. §. 1. (ε) ad tit: Megilla c. 1. fol. 9. (ζ) Chokier, Fac. Hist. Cent. 1. c. 2. p. m. 5.

Parthos (α), sivè in terrarum orbe, quoscunqve alios populos, adhibitorum unguentorum species, virtutes, atque pretium inæstimabile, debilis mea crena, nequit exprimere: præcipuè, cum certū sit, eorundē essentiam, etiam ingredi, tantæ excellentiæ res & materias, quæ ob suā caritatē & nobilitatē, ne quoad nomina quidē, mediocris sortis hominib⁹, nisi fortè quadanten⁹ iis, quib⁹ tantorum Sacrorū quandoq; fuit commissa cura, vel quos, tam felices esse contigit, ut Unctiones Imperantiū, corām spectare licuit, innotescere possunt: Itaq; unicū hoc saltem hisce subjungo, Unguentū nempe illud, quod hodiè, cum primis, in Regum & Imperatorum Unctionibus, consecratum veneramur, esse prorsus singulare, esse incomparabile, esse valdè celebratū, juxta illud: σφάδρα, δὲ ἡνέυδοκιμον τὸ βασιλικὸν μύρον (β).

§. XI.

Tacta sic strictim, Natura atqve Materia Olei seu Unguenti, apud Hebræos, tum alias aliquas gentes, circa solennes Unctionis Regiæ actus, usitari; proximum est, ut dispiciam ipsum Vasculum, quo, veluti Instrumento, illud, vel est olim reconditum, vel adhuc, continetur inclusum: Sciendum itaque, Vasculum illud Unguentarium, (quod Lenticulæ nomine, apud Hebræos venisse (γ), & non a liniendo, sed a Lenticulari Figura (δ), appellationem eam accepisse, constanter assertū eunt quamplurimi,) frequentissimè etiam Cornu, vel ex eo, quod quandoq; revera tale sit, vel ab extrinseca pariter, nonnunquã, formâ, quam illud repræsentavit, olim vocitatū fuisse, & adhuc in hodierno, loquendi usu, solere appellari (ε). Aliàs, sicut plurima & diversa,

C

apud

(α) Wolffg. Seberus in Notis ad Jul. Polluc. Onomast. l. 6. p. 296.
 (β) ibid. (γ) Godwin. Mos. & Aar. l. 1. c. 4. p. m. 21. (δ) Osiand. in l. 1. Sam. c. 10. Obserb. adv. l. p. m. 83. (ε) idem loc. cit. Godwin. loc. cit.

apud diversos, exitisse, ejusmodi vasorum genera, tam qua materiam, quam formam, imò & usum faciliè concesserim; sic, non semper de Ampullis Olei, aut Vasis Ungventariis (ut quidam loquitur (a)): omnino vulgaribus, accipienda esse, hæcce dicentis, verosimilè putatur: τὰ δὲ ἀγγεῖα τῶν μύρων, λήκυθ' & μυστρά, καὶ ἀλάβαστρον. Φερεκράτης δὲ ἐν λήροις εἴρηκε καὶ κυάθιον δὲ δρυόρα, ᾧ τὸ μύρον ἐγχέομεν. id est, Ungventorum autem vasa sunt, Lecythus Ungventaria, & Alabastrum. Pherecrates, verò, in Lyricis, etiam Cyathium argenteum dixit id, quo unguentum infunditur. Et paulo post, is idem: τὸ δὲ ἀγγεῖον, ᾧ τὸ μύρον ἐνήν, Φιάλη πηροποικίς, ἐξάλειπτρον ἐκαλεῖται. Vas, verò, cui unguentum inerat, Phialæ non ab simile, Alabastrum dicebatur (β). Quicquid sit de hisce, fuisse autem plerumq̄ ex auro & argento fabrefacta (γ), olim illa Vasa, quæ tam piis, Regiæ Unctionis usibus inserviebant, quemadmodum credibile manet; ita, extra controversiam esse puto, quod ea, in loco, non nisi Sacro, fuerint recondita: comprobante id, hodierna, quantum quidem mihi constat, experientia: nam etiam Cornu Ungventarium, Sacræ, Monarcharum Imperii Sveo-Gothici, Unctioni, dicatum, in Sacratio, Templi Upsaliensis Cathedralis, magnitudine, symmetria, & artificiosa structura incomparabilis (δ), reservari solere, ex fida aliorum relatione, sum edoctus. De cætero, quæ de Rhemensis (ε), & Oldenburgensi, ex ære Corinthio conflato (ζ), Cornibus famosissimis, aliisque, dicenda essent, ea, utpote huc, directè non facientia, sciens omitto.

§. XII.

(a) Plin. lib. 36. c. 8. (β) Ful. Poll. l. 6. c. 19. p. m. 296. Et. 7. c. 33. p. m. 367. (γ) Ossiana, loc. cit. ex Tostato. Abulensi in i. Sam: 10. v. 2. & Drusio. (δ) Nob. Gyll. l. 7. c. 2. Descr. Imp. SveoGoth. (ε) Chokier Fac. Hist. Gene. l. c. 81. p. m. 160. (ζ) Horn. Orb. Pol. part. 2. p. m. 94.

PERLUSTRAVI Materiam, Uctionis Regiæ, nobilissimam, & eiusdem materiæ Continens; nunc brevissimis, spectanda esset Forma; quam, vel in actu ipso externo Uctionis consistere, vel ipsa Consecratione, per certas Formulas, aut Linitione & Effusione, Ungventi vel Olei, in Inaugurandum, sub hac, vel illa figura, absolvi, quoad tenus posse, statuere & sentire, alios, non obscure deprehendo: Cum hic Consecrationis vocabulo utor, non intelligo *ἡ μὲν θεοσι* Imperatorum, sive Deificationem, ut Tertullianus interpretatur; dum scilicet sive viventes, sive defuncti Imperatores & Reges (α), certa Solennitate ac Ceremonia, a multis descripta (β), in numerum Deorum olim retereantur: Sed Consecrationem, hoc in loco, & quidem sensu Christiano, pro benedictione quadam Solenni ac Publica, accipiendam esse arbitror, qua, totus ille actus, ad religionem compositus, adeoque illotis, ut dicit nonnullus, haud aggrediendus manibus (γ), ipsi DEO, a quo omne bonum est (δ), calidissimis precibus, & votis auspiciatissimis, dedicatur quasi & consecratur: Ejusmodi Consecrationis Schema atque Figuram, unicuique exhibet contemplandam, quidam Nummorum Symbolicorum,

C 2

Anno

(α) *Bæcl. de Auss. Reg. c. 4. p. m. 256.* (β) *Bæcl. ibid. Dion. Cass. l. 56. Histor. Herodia. l. 4. Hist. Conf. Blondus lib. 2. Rome Triumph: Onuphrius Panvinius l. 2. Fastor. Salmasius ad Scriptores Hist. Augustæ. Casaubonus ad Pers. Alexand. ab Alexand. Dierum Genial. l. 6. c. 4. Kirchm. de Fun: Rom. l. 4. c. 12. Tiragvell: & Schild: Sc. (γ) *Qvensied. Ant. Bibl. part. 1. n. 7. §. 1. p. m. 49.* (δ) *Jac. 1. v. 17.**

Anno 1675. tempore Unctionis Regiæ, Gloriosissimæ memorix, CAROLI UNDECIMI, Monarchæ nostri olim verè MAGNI, Holmiæ, ex metallo pretiosissimo, & quidem spectabili magnitudine, cusus; in cujus parte una, Augustissima, Augustissimi Tanti Imperatoris, expressa invenitur Imago, cum inscriptione: REX. CAROLUS. ab altera verò, hic ipse, genibus flexis, manus ad Cælum pro tendens, unde super caput ejusdem Divinum, a Cælo quasi, hæc proclamantur verba: IPSE EST (a). Minister vero Unctionis, Sacerdotali habitu indutus, & Cornu Unguentario instructus, ibidem adstat, ipsa Consecrationis Sacra, cum devotione peragens; inter ungvendum verò, voces hæ, quæ peripheriam, dicti ipsius Nummi, exornant, audiuntur pariter, quasi ebuccinari: TU. NUNC. ERIS. ALTER. AB. ILLO. puta, Cæli terrarumque Monarcha, DEO.

§. XIII.

Dixi porro, certas quasdam Formulas solere recitari, dum Unctiones Imperantium Sacræ, veniunt instituendæ; quas, sicut credibile est, itidem varias esse posse, nec uno eodemque modo, sed pro diversitate Nationum, multifariâ conceptas; sic quoque infallibile videtur, omnes illas, mentione Divini Numinis, apud Christianos præcipuè factas, enunciari, juxta monitum Apostoli Tarsensis (β): πάντες ὅτι ἐν ποιῆτε ἐν λόγῳ, ἢ ἐν ἔργῳ, πάντα ἐν ὀνόματι Κυρίου Ἰησοῦ, εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ δι' αὐτοῦ. Et quamquam, non occurrat, quantum mihi constat, κατὰ τὸ ῥηθὲν, in Scriptura, Formula

He-

(a) *Nob. Elias Brenner Thesaur. Numm. Sueo-Goth. l. 2. sub Titulo Konung Carl den XI. Medailler och Mynt. (β) Galoss. 3. v. 17.*

Hebræorum, in Unctionis Regiæ actu frequentata; κατὰ τὴν
Δίγνοιαν tamen, colligere licet, eandem, a modernâ Chri-
 stianorum, nequaquam abivisse: Quod autem acclamatione-
 nes, a populo factas, utpote, **VIVAT, REX!** & quidē clangori
 tubarum junctas, attinet (α), dicendum est, eas, non ceu
 Formulas, durante iplo Unctionis actu, sed eodem pera-
 cto, fuisse effusas. Possem equidem, hisce jam subjun-
 gere, speciales pariter, in aliorum Imperiis & Regnis, re-
 ceptas, verborum Formulas; sed cum illæ, unum plerumq̄
 exhibeant sensum, finemque & scopum intendant unum;
 nolo in re manifesta, prolixior esse. Cæterum, Formu-
 lam inungendi Franciæ olim Reges, sic sonantem: *Un-
 go te in Regem, de Oleo Sanctificato, in Nomine Patris, Filii &
 Spiritus Sancti* (β); a qua, nec altera, a Bodino notata, mul-
 tum discrepat (γ), quod concernit, eam, ceu e Ceremoniali
 Romano desumptam, esse cum grano salis accipiendam,
 sciunt Eruditi.

§. XIV.

Supranominatas illas, Formulas, excipit Modus Un-
 gendi; de quo, verbo tantum, nunc quoque agen-
 dum: quem, vel Ungventi, in eum usum Consecra-
 ti, Linitione vel Effusione, in Membrum aliquod ungenti,
 idque sub hac vel illa figura, aut certa, non adeo stri-
 ctè observata, peractum fuisse olim, dicunt Sapientes.
 Cumquè, unicuique in comperto sit, Sacerdotalem & Re-
 galem Unctionem, in V. T. plurimis variasse; ita etiam
 sunt, qui referunt, Sacerdotalē inter supercilia, per Chara-
 cte-

(α) 3. Reg. i. v. 34. 4. Reg. ii. v. 12. *Quensl. Ant. Bibl. & Eccl.*
part. 2. c. 1. n. 2. §. 20. p. m. 14. Chokier Fac. Hist. Cent. 2. c.
65. p. m. 307. (β) idem loc. cit. (γ) de Republ. p. m. 1131.

terem K, aut in frontibus, per cruciculam X (α), esse expressã, quibus admoniti sunt, non modo ejus doctrinã, quam, jam modo professuri erant, nempe, CHRISTI crucifixi; verum etiam, multarum aliarum, in propaganda Ecclesia, subeundarum molestiarum, offensus & persecutionum; Regalem verò Unctionem, frequentius ajunt, illito Unguento, ad imitationem formæ Coronæ, seu literæ O (β), circa caput, vel super hoc idem, non finè mysterio, fuisse institutam: Unde non abs re, factum puto, quod literam O, Optimates olim Hibernici, ob assignatam ei, singularem quandam eminentiam, suis præfixam, semper habuerint nominibus; autumantes, tantæ eam esse dignitatis, ut insolenti fastidio elati, Principum, Ducum, Marchionum & Comitum, imo Cæsaris quoque titulos, præ nomine O Neal, dedignentur (γ).

§. XV.

Quemadmodum autem, omnes actiones, quæcunque demum suscipiuntur, certum agnoscunt finem; ideo & Sacrum Unctionis Imperantium Ritum, certo & peculiari destitui scopo, nemo, nisi extremè impius, facile dixerit; In eo, autem, succinctè delineando, aliorum, placet insistere vestigiis, prætendentium: 1. Inter infinitas alias, Finales Causas, etiam hanc, esse admittendam: ut, significetur Regibus, a DEO gratiam & robur dari, ad Reli-

(α) Aug. Pfeiff. *Ant. Ebr. c. 28. §. 2. p. m. 210. Qvensl. Ant. Bibl. part. 2. n. 2. §. 4. p. m. 9.* (β) Pfeiff. *loc. cit. Qvensl. ibid. Bæcl. Diss. Acad. De Ausp. Reg: c. 3. p. m. 253.* (γ) *Lanus Orat. contr. Brit. p. m. 417. §. 418.*

Religionis & Ecclesiæ, populi vel hæreditatis DEI, defensionem; 2. Ut Majestas Imperantium, in Regno stabilita, maneat consecrata & inconcussa (*a*); 3. Ut Persona Regia, seu Imperatoria, in oculos omnium, alias quidem, tam intra, quam extra Imperium, quæ suos diffundit radios, Divinitatis tamen, quam in his terris circumfert imaginem, latius ampliusque queat transmittere; Accedere poterit hisce, 4. quod, primo fuisset ponendum loco, DEI Ter Optimi Maximi gloria, quæ per Sacras Imperantium Unctiones, Sacrasquè, circa easdem, fundendas benedictiones, preces gratiarumquè actiones & hymnos, non parum extollitur, evehitur, prædicatur. Essent & plurimæ aliæ Causæ Finales, Divini adeo Ritus, hic enumerandæ; sed eas, admiratione & veneratione, rei captus, aliis, ex arcana Civilis Prudentiæ sinu eruendas, lubens relinquo.

§. XVI.

UT autem Regalia, non nuda, sed effectum quendam singularem, denotantia sunt signa (*β*); sic Sacer Unctionis Imperantium ritus, suo nequaquam caret effectus; cum & ipsa Divina Oracula, tantæ subsecutæ virtutis, sano sensu, accipiendæ, faciant mentionem (*γ*): Cæterum, qui statuunt, per Unctionem, characterem seu indelebile quoddam & Spirituale imprimi signum, vel ut alii, potestatem quandam Spiritualem, quæ adeo indelibilis, iis est, ut ne mortalitate quidem expleta auferatur; putantes, quod semel infixum est, manere omnimodè inconvulsum (*δ*); eos ad Johan. de Chokier
remit-

(*a*) I. Reg. 10. v. 27. (*β*) Reinkingk. l. 1. Class. 3. c. 8. §. 18.

(*γ*) I. Sam. 9. v. 6. (*δ*) Chokier. Fac. Hist. Cent. 2. c. 65. p.

remitto; ubi, eam sententiam, cum suo adjecto qualicumque judicio, fusius recensere videtur: Possit tamen, illum quoque nodum, adducta distinctione, inter Effectum Physicum & Moralem, quoad tenus illustrari, periciores existimant rerum: DEUS enim, siquidem Principum, & voluntates, & nutus, & interiora cordis, pro suo arbitrio stabilit confirmatque; ita etiam animum illorum flectit, & Heroicis, Magnanimitatis & Prudentiæ donis, imbuat, ut indies Sapiencia illorum, tum in consiliis capiendis, dum etiam rectè administranda Republica, accrescat & incrementa capiat (a). Quod verò attingit, opinionem eorum, qui Regi Galliarum, ob extraordinariam quandam vim, in ipsa Unctione adeptam, manusque suæ Regiæ tactum, hisce additis verbis, LE ROY TE TOUCHE, DIEU TE GUARISSE; Rex te tangit, DEUS te sanat, strumas curandi facultatem, adscribunt: eos refutare, vel non, in præsentia rerum, operæ pretium esse non duco; interim, ejus rei sciendi cupidum, ad Disputationes Joh. Joachimi Zentgraf ablego (β).

§. XVII.

Jam ratio ordinis exoptulat, ut, de Subjecto Unctionis, eoque, tam Totali, quam Partiali, seu certo quodam Membro Ungendo agam: Totale Subjectum, commodissimè, appellari possunt Imperantes, & quidem utriusque Sexus (γ), h. e. Augusti & Augustæ, sive Reges & Reginæ: De quo, cum res sit clara, & manifesta satis; nolo in eo, diutius hæerere pertexendo: Circa Particularis Subjecti, considerationem, id tantummodò notans, quod

pro varie-

(a) Osiand. in lib. 1. Samuel. c. 9. pag. m. 81. (β) De Tactu Regis Franciæ, Anno 1669. Wittenb. habit. (γ) Dan. Otto. Jur. Publ. c. 10. p. m. 297.

pro varietate, receptæ consuetudinis, nunc unum, nunc plura, soleant inungi membra: Præcipuè, autem, Unctiones Sacræ, in Imperio Sveo-Gothico, per multas ætates, eo modo sunt frequentatæ, ut & frons, & articuli manuum, ad gubernacula Regni, Destinatorum, vel Natorum, oleo perungerentur; meminit, ejusmodi Unctionis festivæ, Regiæ quondam Christinæ, (svaviter canens, insignis illius Historiæ Sve-canæ, Auctoris (a), fistula dulcissima:

*Sacro tinctum oleo caput, aurum cingit honoris,
Devotum hocce DEO, stat patriæque caput.*

Pergit propono:

*Ungantur quæris, cur Regia tempora, summum
Pectus, & articuli, cur utriusque manus?*

Instruit ingenio, virtute & robore, firmat

Quod caput & mentem, brachia & ista Deus.

Idem quoque; in Unctione, non ita pridem Imperatoria, Clementissimi nostri Regis, CAROLI XII. obtigisse, ex Relatione, ræ sacræ solemnitatis, colligere licet: ubi hæcce leguntur verba (β): När Kongl. Maj:t var kommen til Altaret, lade Kongl. Maj:t Sceptren, och åfwen strax den Kongl. Cronan på et til den åndan där fram lagt Hyende/ och föll så på knå öfwer en där stält och med Hyende betäckt Pall; då tog Ercke-Biskopen Smörre-Hornet/ och der af smorde Hans Kongl. Maj:t i Annet och bägge Hand-lederne/ medan Kongl. Maj:t stod på knå/ säyandes: Den Allsmåchtige ewige GUD/ gifwe sin Helige Anda/ som är den rätta glädiones Öllio/ uti Eder Siäl/ Hus-
D wud

(a) Loccen. vid. Nobil. Gyll. Pol. Diss. 3. p. m. 153. 154. (β) Berättelse om Hans Kongl. Maj:t:s Konung CARL den XII. Smörrelse Act, anstält den 14. December Åhr 1697.

wud och Sinne/ Händer och Uppfåth/ igenom hwil-
 lens gåfwa/ I måge styra Land och Rike/ at det
 må lända GUD til Prijs och ähra/ Rätt och Rätt-
 wijsa til styrckio/ Land och folck til goda. Ritum
 verò, Hebreæ gentis, hoc in momento, Regiæ, Sauli,
 nimirum Davidis & Salomonis, aliorumquè Unctiones,
 egregiè repræsentare queunt; quas quoque vix minori
 Uugventi copia (α), institutas esse, poterit quis statumi-
 nare, ac in V. T. Summorum Sacerdotum, in quos, adeò
 abundantè effundebatur, ut etiam aliquando a capite, ad
 barbam, imò & pedes, descenderet balsamum (β): Hinc
 antiquum etiam illum, Judaicæ Consecrationis morem,
 in Unctione Caroli Magni Imperatoris Romani, fuisse
 observatum, Græcus quidam Poeta testatur, a Joan: de
 Chokier citatus (γ):

Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ καί μιν καὶ νόμοις ἰσθαίων,
 καυκεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἐλαίῳ τρίτον χεῖρα.

h. e. Cæterum, Judaicis etiam ritibus usus, a capite
 usque ad pedes, eum perfundit oleo.

§. XVIII.

Sed, Historiæ profanæ, nec non Sacer Codex, quoniam
 mentionem faciunt, iteratæ quandoque Unctionis, & in
 hujus rei veritatem, adducitur Exemplum, Davidis alio-
 rumquè; (δ); sciendum itaque est, eandem, præcipuè, res-
 pectu nominati Davidis, addo & Saulis, non sine causa fu-
 isse repetitam, & quidem ideò, ut ea esset fundamentum

&

(α) Godw. Mos. 5 Aar. l. 1. c. 5. p. m. 24. (β) Psalm. 133. v. 2.
 Lev. 8. v. 12. (γ) Fac. Histor. Cent. 2. c. 65. p. 306. Car. Pasch.
 Coron. lib. 2. c. 4. p. m. 77. Plin. l. 13. c. 3. (δ) 1. Sam. 16. v. 12.
 2. Sam. 2. v. 4. c. 5. v. 3. 1. Sam. 10. v. 17. c. 11. v. 15.

& radix, & principium omnium posterorum (*a*) : Regnum enim Israeliticum, in familia Davidis, erat hæreditarium; hinc etiam, citra specialem Unctionem, Filii, in locum Parentum Regum, succedebant (*β*). Huic superaddit quidã & hanc (*γ*) : Auctoritatis, nempe, in Saule diminutionem, contemptu obreftationeq; populi, collapsæ; imo, idẽ, insignia quãdã facta & merita, nec non fortitudinis specimina, inter iterandæ Unctionis causas refert (*δ*) : alii in supra memoratis casib; distinctionẽ Unctionis, in publicã & privatã, locũ habere putãt. Quod verò ab initio s. dictũ fuit, iterationẽ Unctionis, apud alias quoq; gentes, fuisse sæpius, de facto, institutam; id ex Pipino & Carolo Magno, Romanorũ Imperatorib; clarũ evadere censent: quorum historiam, utpote prolixiorẽ, sicut, huc transcribere non lubet (*ε*), sic Papali Insolentiæ ac avaritiæ, talis iteratio, non parum imputanda.

§. XIX.

Enodato Subjecto, succedunt præcipua quãdam Unctionis Regiæ Adjuncta, quorum primum est Sanctitas; secundum Antiquitas; tertium necessitas; Cumque de Sanctitate, suo modo intelligenda, antea actum (*ζ*); de Antiquitate quoq;vè, tanto pauciores etiam, hic ducam lineas, quanto clarius esse puto, itidem ex superioribus allatis (*η*), quod non Heri, vel hodiẽ Inauguratio Imperantium, per Unctionem, ceperit: Unde, ipsius jam Mosis temporibus, ab aliquibus, respectu mandati Divi-

D 2

ni,

(*a*) *Qvenst. Ant. Bibl. & Eccles. p. ant. 2. n. 2. §. 5. p. m. 10. Pined. l. 2. de reb. Salom. c. 6. Fol. 90. seqq. Jos. de Voisin Obs. ad Pugn. Fidei Fol. 247. seqq.* (*β*) *Qvensted. loc. cit. Godw. Mos. & Aar. l. 1. c. 4. p. m. 21.* (*γ*) *Ostend. in Loc. Doctr. ad 1. Sam. c. 11. v. 14. Conf. etiam c. 10. v. 27.* (*δ*) *idem loc. cit.* (*ε*) *Chokier Fac. Hist. Cent. 2. c. 65. p. m. 306.* (*ζ*) *supra p. 7. §. 4.* (*η*) *§. 8. p. 12.*

ni, ea, quia, tribuitur & adscribitur (α): ideo & inter omnes Ceremonias, Regalis Inaugurationis, ut antiquissima, ita & ordine prima, prædicatur Unctio (β): Sanè, nec desunt, qui eandem, non apud Hebræos primum, in usu fuisse, sed antea jam dudum, apud alias gentes viguisse, statuant, & quidem hoc innixi fundamento, quia, circumvicini Hebræorum, antequam ipsi Hebræi, Regio tenebantur Imperio (γ): Alias enim nunquam sibi talem tradi optavissent Regem, qualem universæ habebant nationes (δ). Idem indicare volunt, pariter, apologum illum, quo ad Sicheinitas, longè ante hæc tempora, petitionis scilicet Regis, usus est Joatham, qui sic se habet (ϵ): Jerunt ligna, ut ungerent super se Regem: & paulo post (ζ): Si verò vos me ungitis. &c. Apologos autem, & allegoricas locutiones ex eo plerumque sumi, quod magis usitatum & notum sit: De qua re, Commentatores, loca adducta illustrantes, sic quoque loquentes, introducuntur (η): allusio fieri videtur ad Unctionem, quæ illis temporibus, usitata jam erat, non tamen apud Judæos, cum Regem nunquam adhuc habuissent, sed, apud alias gentes.

§. XX.

Dum sententias, circa Necessitatem Unctionis Imperantium, perpèndo Eruditorum, invenio & hic aliquam, inter eos discrepantiam: alii enim eandem, ceu
ab-

(α) Chokier Fac. Hist. Cent. 2. c. 67. p. m. 307. (β) Quenst. Ant. Bibl. & Eccl. p. ant. 2. c. 1. n. 2. §. 4. p. m. 7. (γ) idem Ant. Bibl. & Eccl. loc. cit. (δ) 1. Sam. 8. v. 5. seqq. (ϵ) Jud. 9. n. 8. (ζ) ibid. v. 15. (η) Serarius Comment. in cap. 9. v. 8. Jud. Quæst. 10. p. 254. & in l. 1. Regum p. m. 41.

absolutè necessariam defendere videntur (α): alii (β) iterum, Inaugurationem Magistratus Summi necessariam, quidem quoad substantiam, cum & J. G. recepta sit, & Jure Divino approbata (γ); sed arbitrariam, quoad circumstantias esse censent; alii autem, ejusmodi ritus, neutro modo absolutè necessarios esse asserunt (δ); cum nihil aliud sint, quam solemnis constitutionis declaratio, sine quibus, legitimè constituti, scilicet, sive per successionem; sive electionem, quin Imperare possint, nil obstat: His & alii accedunt plurimi Politicorum, & quidem hisce, suffulti rationibus: quod etiam illi olim legitimi Imperatores, revera fuerint, cum tales Ceremoniæ, vel nullæ, vel parcius, adhibitæ sunt (ϵ): Imò, nil novi juris per Ceremonias ejusmodi, Imperatoribus accedere, sed solummodo, quod prius, Cœlitus collatum est, festivè magis, quam de necessitate significari (ζ), autumant.

§. XXI.

Cæterum, ætatem Ungendorum, quod attinet, nequit illa, certo annorum numero metiri, pender namque, ea res, in totum a voluntate Imperantium, qui jam ab ipsis cunis, a DEO, Imperii Sceptris sunt destinati. Proinde, non potest non, quilibet assurgere, statuentibus, annum quemcunquè esse legitimum; sive ille fuerit leptimus; sive decimus quartus; sive decimus quintus; quo etiam

(α) *Conf. Theod. Reinkingk. l. 1. Class. 3. c. 8. §. 19.* (β) *Alsted. in Encyclopæd. Polit: c. 3. p. m. 1401.* (γ) *Num. 27. 2. Sam. 5.* (δ) *Rev. olim; Episc. D. Gezel: Polit. p. m. 121. Quæst. 8.* (ϵ) *Gen. Gyllenst. Desc. Imp. Sveo Goth. l. 5. c. 6.* (ζ) *Theod. Reinkingk. l. 1. Class. III. c. 8. §. 19. p. m. 226.*

etiam, præter propter, modernus noster Clementissimus ac Potentissimus, Rex atque MONARCHA, CAROLUS DUODECIMUS, ad omnium Ordinum, ardentissima vota & preces, gloriosissimas, Imperii sui Hæreditarii, suscepit habenas moderandas (a): sivè denique vigesimus quartus, aut, alius quispiam, ex iis, qui nominatos, vel præcedunt, vel intercedunt, vel etiam sequuntur, annis.

§. XXII.

Sic fuere Ritus, & Formulæ Ungendi Magistratus Supremos, pro Regni cujusque arbitrio & consuetudine variæ; adest jam locus Unctionis examinandus, qui etiam antiquis temporibus variabat: Plurimarum enim Nationû Reges, olim, non intra urbis cujusdã pomeria, fuisse unctos, sed extra Civitatē, perhibētur (β); ceu de Regib⁹ Hebræorū, qui, vel ad certas arbores, vel etiā fontes, inuncti sunt, refertur (γ); Ducebatur, namq̄, inquit, Nov⁹ Rex, boni ominis ergo, ad scaturiginē alicujus fontis, ut ibi coram populo inungeretur (δ): quod tamen non ita absolute accipiendum, ac si non aliquando, etiam in locis, DEO specialiter Sacratissimis, id apud eos factitatum fuerit; sicut & hodiè, Imperantes, non nisi in Ædibus Sacris inungi solent (ε).

§. XXIII.

Jam equidem, Unctionem ipsam antecedentia Regalem merito hic essent enumeranda, concomitantibusque jungenda; sed cum ea, unice dependeat, ab Im-

(a) Conf. Rönung CARL den XII. Smörielse - Act. (β) Bod. de Republ. l. 2. c. 8 p. m. 130. (γ) Schickard. de Fur. Reg. p. m. 71. (δ) Quenst. Ant. Bibl. part 2 p. m. 9. Schickard. loc. cit. (ε) Gen. Gyllenst. Descr. Svec. - Goth. t. 6. o. 5. Idem Disp. Pol. 3. p. m. 144.

Imperantium nutu & temporum mutatione, ideo ne quisquam, exactam & invariabilem eorum descriptionem, poterit polliceri: Instar omnium tamen, Regiarum solennitatum, poterit esse Regum Sveciæ, & præcipuè CAROLI XII, REGIS nostri Clementissimi Unctio (a), non ita pridem, cum universali, Septentrionis gaudio peracta; quam, num quisquam mortalium, lingua sua aut crena, licet differtissima, condignis suis, queat exponere coloribus, valdè dubito.

§. XXIV.

Quæ itaq; de Consequentibus, ab aliis, diffusè satis expositis (β), dicenda essent, illa etiam, ego brevitati unice studens, lubens meritoque prætereo; hoc saltem innuens, quod iis, quidam, ipsam Equitum creationem, annumerant (γ), quorum etiam diversos ordines, apud nos fuisse, satis superq; constat (δ): Deinde, apertionem quoque carcerum, sed non promiscuam, iis adseribunt (ε): Additur & Circuitio Ericæa, ab Imperantibus Sveciæ Unctis, olim instituta (ζ) vel à Romanis, quæ expeditio Romana, seu der Römerzug (η), dicta.

Et

(a) *Supranom. Relation. om Konung CARL den XII. Smörjelse Act, Confer. Aur. Bulla Caroli IV (β) Dan. Otto. Jur. Publ. c. 10. Generos Gyllenst. Disp. 3. Polit. p. m. 158. Qvenst. Ant. Bibl. & Eccl. part. 2. c. 1. num. 2. p. m. 7. seq. Et.*
 (γ) *Gen. Gyllenst. Descript. Imp. Sveo Goth. l. 5. c. 6. idem Disp. Polit. loc cit. Conf. etiam Hans Oloffsons Relation om Konung Christierns Tyrannij/ p. m. 105.* (δ) *Conf. itid. Disp. de Equit: sub Præs. B. Petr. Lagerlöfz Upsal. anno 1696. habit.* (ε) *Titul. Wäst-Götha Lag. Rättlösa Balcker. Joh. And. Ostrand Com. in l. 1. Sam. p. m. 92.* (ζ) *Kongz Balcker Landz Lag. Cap. 6. Gen. Gyllenst. Disp. Polit. 3. p. m. 159. idem Des. Imp. Sveo Goth. lib. 5. c. 6.*
 (η) *Dan. Otto. Jur. Publ. c. 10 p. m. 296 seqq.*

Et sexcenta alia, de quibus consulantur, passim Auctores; sed quotidiana maximè experientia: Nunc demum restat, ut REGEM Nostrum Clementissimum, CAROLUM XII. in tutelam & protectionem civium, Regni Sveo-Gothici, a DEO, datum, hujusqvè Unctum, diu salvum & sospitem vivere exoptem. Faxit Supremum Numen, ut procul ille sit dies, qui, Illustrissimum illum, Orbis Arctoi, Solem, obfuscer! Requiescat super Eum, fœcunda Altissimi gratia, suæq; benedictionis rore, Eum adeò irriget, ut, quem admodum Romani, sub Augusto Cæsare viventes, eo præprimis nomine, se felices reputabant, quod non tantum, sub pacato degebant Imperatore; verum etiam eo, quod felicitas eorum perpetua quasi & æterna fuit; sic & nos sub Rege nostro Augustissimo vigentes, non seqviorum, sed multis numeris auctiorem experiamur felicitatem!

Qvo ipso, etiam brevem hunc discursum, sequenti claudio doxologia:

Gloria sit Patri, sit gnato gloria sancto;
Gloria Spiritui, Triadi sit gloria sacra.

